

og Købstadkommuner, udtalte et Flertal i det nedsatte Udvalg — det var i det andet Ting, Udvalget var nedsat — et Flertal, der til Ordfører havde Godsejer Fønnesbech, som senere blev Indenrigsminister og atter senere Konseilspræsident, og hvori man for øvrigt finder en Række af de den Gang bekendte Højremænds Navne, Hother Hage, Kammerherre Jessen osv., nogle Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Dette Flertal siger, at „det kan eller vil ikke nægte, at Individets Ret til igennem Folkemængden at gøre sin Indflydelse gældende paa Valget af Amsraadets Medlemmer er meget uheldig stillet ved den i Loven af 22. Marts 1855 indførte dobbelt middelbare Valgmaade. Da Flertallet maa anse denne Valgmaade for forkastelig, kan det ikke ønske at lade en passende Lejlighed gaa forbi til at faa den forandret. Flertallet maa derfor være enigt med Mindretallet“ osv., og det vedkommende Mindretal var Venstre, det var J. A. Hansen, Gert Winther osv.

Radikalere er altsaa Tanken om en Omordning af Amsraadens Sammensætning ikke, end at en Række af Højres Mænd i 1861 med en Godsejer som Ordfører betegnede den nuværende Sammensætning af Amsraadene med et saa stærkt Udtryk som „forkastelig“ og fandt, at man ikke burde lade nogen Lejlighed gaa forbi til at søge denne Sammensætning ændret. — Der faldt nogle Udtalelser fra det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Ablefeldt-Laurvig) angaaende Kvindernes Valgret. Det ærede Medlem er jo en meget bestemt Modstander heraf, og de Kvinder, som arbejde herfor, eller som nære Ønske om at kunne faa deres Andel med i den kommunale Styrelse, tiltale meget lidt det ærede Medlem. Naa, om Smagen kan man jo ikke disputere, og navnlig er det jo ret haabløst at ville disputere om, hvorledes en Kvinde bør være for ret at være tiltalende. Men jeg vil dog erindre det ærede Medlem om, hvorledes Tanken om Kvindernes Valgret har arbejdet sig frem, ikke mindst i de allersidste Aar. Naar man ser, hvorledes Forholdene her have udviklet sig, vil det ærede Medlem sikkert selv erkende, at han bliver den svage over for de fremrykkende Kvinder. Det ligger ikke længere tilbage end i Samlingen 1895—96, at det høje Ting ved en Dagsorden forkastede et Forslag, der gik ud paa, at Enker og andre ugifte Kvinder, som vare Skatteydere og i øvrigt opfyldte de almindelige Betingelser, skulde have kommunal

Valgret. Det høje Ting forkastede i 1896 dette Forslag ved en Dagsorden, der udtaler, at Landstinget formener, at det hverken vil være i Samfundets eller i Kvindernes Interesse, at der tildeles disse Valgret, og gaar dermed over til den næste Sag paa Dagsordenen. Det var i 1896; da havde det ærede Medlem altsaa et tilstrækkeligt stort Antal Meningsfæller her i Tinget. Men der gik ikke mere end bare 3 Aar. I Landstingsudvalgets Betænkning af 15. December 1899 angaaende Forslag til Lov om Ændring af den københavnske Kommunallov, gaa samtlige Meningsfæller af det ærede Medlem, hele Højre, over til at tilraade Landstinget nu at gaa med til, at Valgret gives Enker, separerede og fraskilte Hustruer og ugifte Kvinder, som i øvrigt opfyldte Betingelserne. Og jeg erindrer om, at i Fjor gik det høje Ting med til at give baade Valgret og Valgbarhed til Menighedsraadene til alle Kvinder. Saa hurtig er Stemmningen for Kvindernes Valgret vokset frem her, saa fuldstændig har den ændret det høje Tings Opfattelse af denne Sag, som gjordes gældende endnu i 1896. Og jeg nærer ingen Tvivl om, at det vil gaa paa samme Vis med Stemmningen over for den lige, almindelige Valgret til Kommunerne i Forbindelse med Forholdstalsvalgmaaden.

H. J. Nielsen: Efter at saa mange have talt, skal jeg indskrænke mig til nogle faa spredte Bemærkninger, men dette Forslag har min Sympati i en saadan Grad, at jeg føler mig stærkt drevet til at give det et venligt Ord med paa Vejen. Hvorvidt det vil have nogen Indflydelse, er en anden Sag. Det synes jo nemlig, at der er flere Betæneligheder end anerkendende Ord over for Forslaget. Betænelighederne ere af meget forskellig Art. En af dem, som man møder oftest, og som ogsaa er kommen frem her, er den, at den Stemning, der er for Forslaget, ikke skulde være nogen ret Stemning, ikke skulde bunde i Befolkningen. Befolkningen maa selvfølgelig bedst selv vide, hvor megen Pris den sætter paa den almindelige Valgret, og saa meget er nu i hvert Tilfælde sikkert, at det har været Venstres Krav fra gamle Dage, og i Pagt med den almindelige Valgrets Princip er Venstre blevet stort og stærkt. Man vil maaske sige: Ja, det er, fordi det er et godt Agitationsmiddel, det er, fordi det er noget, som kildrer Folks Øren. Det tror jeg dog ikke er rigtigt. Det, der gør, at dette Krav har vundet en saadan Ørenlyd hos den al-